

A close-up portrait of Katie Piper, a woman with long, straight blonde hair and bangs. She has visible facial scarring, particularly around her eyes and mouth. She is looking down and to the left with a somber expression. The background is a soft, out-of-focus light color.

MOTÝL

Krásna žena.
Zvrátený muž.
A inšpiratívny
príbeh odvahy.

Krásna

Katie Piper

Krásna

Katie Piper

Copyright © Katie Piper 2011

Translation © Milica Minorová 2011

Design © Motýľ design 2011

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2011

Preložené z anglického originálu *Beautiful*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Ebury Press, an imprint of Ebury Publishing, Random House Group Company

ISBN: 978-80-89482-44-3

Krásna

Katie Piper

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Túto knihu by som rada venovala môjmu chirurgovi,
pánovi Mohammad Ali Jawadovi, inovatívne a prezieravému
človeku. Bez jeho zručnosti a odbornosti by nebolo tejto knihy,
pretože by nebolo čo vyrozprávať.*

OBSAH

Podakovanie	11
Úvod	15
1. Kapitola – Hlava plná snov	17
2. Kapitola – Sláva	29
3. Kapitola – Priateľ	40
4. Kapitola – Nočná mora začína	52
5. Kapitola – V zajatí strachu	61
6. Kapitola – Zbohom, Katie!	69
7. Kapitola – Zničená	77
8. Kapitola – Nádej	88
9. Kapitola – Zoči-voči svetu	98
10. Kapitola – Domov	110
11. Kapitola – Liečba	120
12. Kapitola – Vykročenie	131
13. Kapitola – Príprava na boj	141
14. Kapitola – Odkázaná sama na seba	160
15. Kapitola – Prežila som!	170
16. Kapitola – Nezávislosť	180
17. Kapitola – Druhé kolo	190
18. Kapitola – Oslavy	199
19. Kapitola – Prvé rande	207
20. Kapitola – Zahrnutá láskou	218
21. Kapitola – Už žiadne skrývanie	229
22. Kapitola – Zábavný starý svet	241
23. Kapitola – Nový začiatok	252
24. Kapitola – Krásny život	264
O autorku	277

Táto kniha sa zakladá na skutočnosti a opiera sa o životné skúsenosti a spomienky autorky. Z dôvodu ochrany súkromia dotknutých osôb sú niektoré mená postáv, miesta, dátumy, sled a podrobnosti týkajúce sa jednotlivých udalostí pozmenené.

Podakovanie

V prvom rade by som sa chcela poďakovať mojej milujúcej rodine – mame a otcovi, ktorí obetovali svoje životy, aby zachránili ten môj. Sú to tí najobetavejší a najstarostlivejší rodičia.

Ďakujem mojim skvelým súrodencom, mojej malej Suzy a veľkému Paulovi.

Vďaka patrí všetkým členom našej širšej rodiny, ktorí ma všemožne podporovali – mojim sesterniciam a bratrancom Tomovi, Louise, Ros, Connerovi, Tine, Philipovi, mojim tetám i strýkom.

Ďakujem mojim novým priateľom za to, že mi obohatili nový život a mojim starým priateľom za to, že zostali pri mne.

Moja obrovská vďaka patrí aj celému radu profesionálov z oblasti zdravotníctva – chirurgovi a môjmu priateľovi pánovi Jawadovi, ktorý mi dal nádej, keď som sama žiadnu nenachádzala, i personálu na oddelení popálenín v *Chelsea and Westminster Hospital*. Doktorke Lise Williamsovej, tímu *ICU*, doktorovi Frassonovi a jeho tímu z *Centre Ster v Lamalou-les-Bains*, doktorovi Bensonovi a jeho tímu na oddelení gastroscopie, Iainovi Muir-Nelsonovi, pánovi Salehovi, profesorovi Onurovi Erolovi a jeho tímu z *Onep clinic* v Istanbule, doktorovi Matteovi Tretti-Clementimu, všetkým z *Q Med*, ako aj ostatným tímom zo všetkých nemocníc, kam ma osud zavial.

Moja veľká vďaka patrí tiež Joy a Polly z *Dan's Fund for Burns*.

Nedá mi nepochváliť metropolitnú políciu. Mne a celej mojej rodine veľmi pomohol policajt Adam, rovnako ako aj detektívi Warren, Paul, Steve, Emma, Mark, ale aj mnohí ďalší, s ktorými som sa nikdy nestretla, pretože pracovali v úzadí. Ďakujem aj CPS a ostatným členom právneho tímu.

Svoj príbeh som mohla vyrozprávať vďaka pomoci a odbornému vedeniu zo strany *Channel 4* a *Mentorn Media*. Práve oni mi vytvorili vhodné podmienky na to, aby som mohla osloviť aj ďalších, nejakým spôsobom poznačených ľudí.

Chcela by som sa poďakovať Jessie, ktorá mi pomohla ako človek, a tiež ostatným členom fantastického tímu.

Som vďačná britským i svetovým médiám za zvyšovanie povedomia ohľadne môjho prípadu.

Pri zakladaní mojej nadácie *Katie Piper Foundation* som spoznala naozaj vzácných ľudí. Ďakujem fantastickým a energickým kurátorom a mojím priateľom z nadácie: pánovi Jawadovi, Ros, Simonovi O., Pat, Mags, Martinovi, Hilary, Caroline, Larisse, Simonovi M. a Katey.

Obrovská vďaka patrí Andrewovi Birksovi z *Regus*, ktorý zohral naozaj veľkú úlohu pri mojom hľadaní zmyslu života.

Takisto ďakujem *The Clearing and Tribal DDB* za to, že dali nadácii jasnú identitu, a tiež za vytvorenie brilantnej webovej stránky! Ďakujem každému, kto nejakým spôsobom prispel na našu nadáciu, bez vás by som nemohla robiť to, čo ma skutočne naplňa.

Rada by som sa tiež poďakovala ľuďom, ktorí sa pričínili o to, že táto kniha uzrela svetlo sveta. Patrí medzi nich Gayle Schoales, moja redaktorka Kelly Ellis, celý tím v *Ebury* a Belinda Jones.

Jedno veľké ďakujem patrí Simonovi Cowellovi – za vieru, ktorú do mňa vložil, a za pomocnú ruku pri mojom úsilí

tlmočiť všetkým ľuďom, že žiadna forma poznačenia neznamená koniec.

Moje záverečné, ale veľmi dôležité ďakujem smeruje k verejnosti, od ktorej sa mi dostalo nesmierne silnej a srdečnej odozvy prostredníctvom odkazov na internete, listov či e-mailov. Na ulici sa mi prihovárali úplne neznámi ľudia. Ich slová úprimného povzbudenia mi pomohli znova naštartovať a stať sa súčasťou spoločnosti.

Úvod

Bolo to len také obyčajné zrkadlo. Kúsok okrúhleho skla v bielom ráme z plastu, ale keď som po ňom siahla, triasli sa mi ruky.

„Len pomaly, Katie,“ povedala vlúdne psychologička Lisa.

„Najprv sa pozri na hrudník, potom pomaly pokračuj smerom nahor, centimeter po centimetri.“

„Robiť veci napoly, to nebolo nič pre mňa – nikdy – a niekoľko purpurových škvŕn na pokožke na tom nemohlo nič zmeniť. Čo také by sa už mohlo udiť s mojou tvárou? Môže byť červená a trocha zjazvená, ale stále to budem ja. Jasné, nie?“ Zhlboka som sa nadýchlá a pozrela do zrkadla.

V tej chvíli sa to praobyčajné zrkadielko premenilo na okno do pekla.

Pohľad na mňa bol tým najstrašnejším, čo som kedy videla. Mokvajúca pleť naskutku pripomínala kus surového mäsa poveseného vo výklade mäsiarstva. Dve kartónové gule pod opuchnutými viečkami, oduť klobásy namiesto pier. Žiadne mihalnice, ani stopy po obočí. Neschopná rozpoznať tvár, ktorá na mňa pokukovala, som sa zapotácala.

„To nemôžem byť ja,“ pomyslela som si, neveriac vlastným očiam. „Dali mi rozbité zrkadlo. Alebo mi ukazujú obrázok niekoho iného?“

Celá zmeravená, s pohľadom upretým na cudzinca v zrkadle, skúmala som každúčký kúsok tej znetvorenej tváre. Mútny a tupý pohľad ľavej očnej gule. Kruh surového mäsa popri ľavom uchu. Malý, scvrknutý kopček namiesto nosa a len akási neforemná masa, pripomínajúca vosk z roztopenej sviečky namiesto pokožky na brade a krku.

Moja doterajšia nedôvera a zúfale odmietanie sa náhle zlomili. Už nie som modelka a televízna moderátorka. Ako by som aj mohla byť – takáto?

„Nie,“ zašepkala som s hruďou plnou vzlykov. Ale slz nikde, moje spustošené oči nedokázali ani len plakať.

„Čo ste to so mnou spravili?“ nariekala som vo svojom vnútri. „Kde je moja tvár? Chcem ju naspäť, hneď teraz, nech sa o ňu sama postarám!“

„To je len začiatok, moja drahá,“ utešoval ma otec.

„Navždy takto vyzerat nebudeš,“ dodala Lisa.

Jediné, čo som počula, bol tlkot môjho srdca a búšenie krvi v hlave; ich hlasy sa ozývali z diaľky. Sedela som tam tichučko, no moje vnútro neprestávalo kričať. Žiaľila som za svojou krásnou ukradnutou tvárou, ktorá bola navždy preč.

1. Kapitola

Hlava plná snov

Zlatožltá korunka z plastu, vtisnutá do páperia žltých vlások, a môj červený plášť svištiaci do kruhu okolo mňa.

„Povedz syyyr, Katie,“ zvolal otec spoza kamery.

„Nie som Katie, som She-Ra!“ zachichotala som sa, keď stlačil spúšť. „Môj brat je He-Man a ja som jeho dvojča. Som princezná!“

Jasný jarný deň nás zastihol v našej záhrade, kde som si skúšala svoj novučičký kostým.

„Ešte raz, ocko, prosím!“ Žiarila som od šťastia krútiac sa ako derviš a môj plášť tancoval so mnou. Točila som sa a točila, až narcisy i sedmokrásky hvižďali okolo mňa ako žltobiele machule. Mohla som mať tri či štyri roky, ale už som bola vďačným objektom fotografa.

Narodila som sa v pokojnej dedinke v Hampshire v roku 1983 a mala som idylické detstvo. Otec David bol majiteľom obchodu s holiacimi potrebami, mama Diana učiteľkou. Obaja lipli na mojom staršom bratovi Paulovi, mladšej sestre Suzy a na mne.

Bola som také malé nezbedné táradlo v stálom očakávaní nejakého dobrodružstva. Bláznivo rada som si obliekala rôzne kostýmy. Milovala som kostým She-Ra, mamine staré šaty, kovbojský kostým, náramky z plastu, ligotavé spony do vlasov, elegantné šaty s čipkovým golierom. „Aké nádherné malé stvorenie,“

vzdychali všetci zakaždým, keď som v plnej paráde vypochoďovala zo svojej izby.

Niežeby som si na tom nejako zakladala, jednoducho som bola rada stredobodom pozornosti. Pre rodičov som mala stále v zálohe nejakú šou. Naše Vianoce sa nikdy nezaobišli bez predstavenia o narodení Krista – ako inak, v mojej réžii. Suzy hrala oslíka, Paul anjela zakrúteného do sieťovaného závesu. Rok čo rok. Čerešničky – roly Márie, Jozefa a Ježiška – pripadli mne. Komu inému? Mohla som si dovoliť prenechať im kľúčové úlohy? Keď k nám prišla na návštevu sesternica Louise, zväbila som aj ju do svojich hier. Vyzbrojené lepkavou hmotou z múky a vody, celý čas rozchichotané, hrali sme sa na salón krásy. Nečudo, že skrášľovanie neraz končilo pohromou a Louise opúšťala náš salón skazy celá zababraná. S nevšednými kreáciami účesov a s mejkapom v mojom prevedení vyzerali moje úbohé bábiky komicky strašidelne, a to som zásadne používala len mamin najkvalitnejší mejkap.

Ale nemala som rada len všetko, čo sa ligotalo a bolo ružové. Bola som ockovo dievčatko so štipkou chuligánskej nezbednosti a zakaždým, keď sa pustil do nejakého majstrovania, bola som mu hneď v päťách s maliarskym štetcom v ruke. Celé hodiny som sa dokázala hojdať ako opica povesená zo strechy našej kôlne, alebo som sa prehánala kade-tade na bicykli. Ak sa mi aj niekedy podarilo spadnúť, nikdy som neplakala. Jednoducho som sa zdvihla a pokračovala. Bola som to práve ja, kto viedol výpravu súrodencov ku školskému autobusu a kto platil šoférovi cestovné. V bazéne som skákala zásadne do hlbkej vody a na skokanský mostík liezla bez jediného obzretia späť. Bola som nezávislá, živá, nebojácna. A že na svete je aj zlo, o tom som nemala ani len potuchy.

Roky plynuli a moje malé predvádzanie rástlo spolu so mnou. Ako osemročná som bola fanúšikom Michaela Jacksona a Spice

Girls, a to na život a na smrť. Rodičia mi neraz, dobrovoľne nasilu, poslúžili ako publikum. V jedno popoludnie, plavé vlasy rozstrapatené, po jednom boku Louise, po druhom Suzy, zapózovali sme pred ohniskom a spustili Wannabe.

Môj CD prehrávač sa otriasal od hudby a my sme odušu spievali. Zúfalo falošne, ale v tej chvíli som bola *Baby Spice*, a práve sme víťazne dobýjali pódium na Brit Awards.

„Bola si mimo!“ zachichotala som sa na Louise. Jej afro účes – obrovské neposlušné hnedé kadere, nemohol nikoho nechať na pochybách, že práve stretol Scary Spice.

„Uf!“ zasmiala sa placho a opäť sme sa rozchichotali.

Pyšne sme sa niesli po prednej izbe a Suzy, zakrútená do britskej vlajky, sa v tej chvíli zmenila na Gery.

„Sila dievčat!“ jačali sme jedna cez druhú, keď hudba doznela. Mama s otcom sa usmievali a tleskali.

Uklonila som sa. Celá som blčala od pýchy. Netúžila som byť slávna ako moje hrdinky; jednoducho sa mi páčilo zabávať ľudí. Tešili ma ich úsmevy, veselá iskra v očiach, vyhrievala som sa na výslní ich priazne. Bola som ešte príliš malá, aby som mohla mať jasnejšie ambície. Raz som sa chcela stať zverolekárkou, hneď nato zas policajtkou. Medzitým som preskakovala z jedného hobby na druhé – stepovanie, jazda na koni, brownies, džudo. Všetkých okolo seba som atakovala svojou energiou a entuziazmom a potom, zo dňa na deň, jednoducho stratila záujem. Zvyčajne krátko po tom, čo mi rodičia kúpili patričné vybavenie. Napriek tomu ma však nikdy neprestali povzbudzovať.

„Môžeš byť, čím chceš,“ prízvukoval mi otec. Nemala som dôvod neveriť mu. Bola som presvedčená, že som neprekonateľná.

Základmi môjho sebavedomia neotriasla ani puberta. Telo sa mi menilo pred očami, začala som si viac všímať svoj zovňajšok.

Detská buclatosť sa pomaly vytrácala a moja tvár nadobúdala nové črty.

„Som celkom pekná!“ skonštatovala som s potešením v kúpeľni pred zrkadlom, skúmajúc svoje nové líčne kosti, modré oči a široký, pochabý úsmev.

Na základnej škole som mala vždy veľa kamarátov, na strednej ich len pribudlo. Neustále obklopená rovesníkmi, nemala som čas na komplexy veku dospievania. Život bol zábavný, a to i napriek tomu, že ma učitelia neustále karhali. Raz kvôli rozprávaniu počas vyučovania, inokedy zas kvôli topánkam na vysokých podpätkoch, ktoré som si v školskej taške ukradomky vyniesla z domu. „Je to milé dievča, len keby toľko nerozprávala,“ vypočuli si zakaždým na rodičovskom združení moji rodičia od učiteľov. V mojich kúskoch však nebol ani náznak zlomyseľnosti, jednoducho som sa chcela zabávať.

Aj v trinástich, presne ako keď som bola ešte malá, som s obľubou experimentovala s mejkapom a účesmi pre svojich známych, i keď len s lacným rúžom pribaleným v časopise *Sugar* alebo s maskarou z *Boots*, na ktorú sme sa všetci svorne poskladali. Každú sobotu som sa so svojimi najlepšimi kamarátkami Michelle, Carly, Nikkie a Vickie vybrala do najbližšieho mesta. V kaviarni, pri tanieriku so zemiakovými lupienkami, sme dokázali klebetiť o všetkom možnom a zo všetkého sme sa chichotali. V tom čase som sa venovala aj garážovému predaju pre charitu. Bola som blázon do zvierat.

„Úbohé malé tulene,“ šomrala som si popod nos, keď som sa doma prehrabávala v zásuvkách a hľadala niečo, čo by sa dalo speňažiť, aby som pomohla *World Wildlife Fund for Nature/Svetovému fondu pre život vo voľnej prírode*. Keď sa mi podarilo ukoristiť nejaké staršie šaty alebo tenisové rakety, víťazoslávne som sa usmievala.

Prišiel čas, keď sme sa začali rozprávať aj o chlapcoch.

„Všetci sú do Katie,“ podpichla jedného dňa Michelle, začo si odo mňa vyslúžila zásah zemiakovým lupienkom. Dosť na tom, že v ďalších mesiacoch sa viacerí chlapci z našej školy naozaj pokúsili pozvať ma na rande cez svojich kamarátov. Sebavedomá a ukecaná, nevenovala som ich záujmu veľkú pozornosť.

Po niekoľkých bozkoch pri tenisových kurtoch, začala som ako štrnásťročná chodiť so Stephenom. Rodičia boli na mňa dosť prísni, ale kvôli držaniu sa za ruky cestou do školy či pomalému tancu na diskotéke nemali najmenší dôvod sa strachovať.

„Si nádherná,“ povedal mi Stephen v ten deň, keď som od neho dostala prvý darček. Obyčajné žlté puzdro na mobilný telefón bolo v tej chvíli pre mňa najvzácnejšou vecou na svete. Tak ako väčšina prvých lások, aj naša romanca sa po niekoľkých rokoch rozplynula. Rozišli sme sa ešte skôr, ako som v šestnástich skončila školu. Nesužovala som sa, ani neupadla do melanchólie. Nebola som ten typ.

Rozhodla som sa kráčať v ockových šľapajach a urobiť si trojročný terapeutický kurz zameraný na skrášľovanie a úpravu vlasov na akadémii v Basingstoku. Keďže to nebolo ďaleko od nás, mohla som bývať doma a do školy dochádzať vlakom. Hoci som mala vodičský preukaz, Basingstoke bol len pol hodiny vlakom od našej ospalej dedinky, čo sa zdalo ako lepšia alternatíva. Keď som dorazila na miesto a uvidela žiarivé svetlá mesta, mala som pocit, že som sa ocitla v úplne inom svete. Prišiel čas rozprestrieť krídla a zistiť, ako chutí sloboda. Nemala som v úmysle to odkladať.

Na akadémii som sa naplno ponorila do toku jej života. Dievčatá v triede boli milé. Pred plesom sme robili jedna druhej modelku, experimentovali s bláznivými účesmi. Zúčastňovali sme

sa aj televíznej šou o móde. S ubiehajúcimi týždňami sme sa postupne čo-to naučili – ako pracovať s voskom, čosi o vizáži i masáži, ale aj mejkape pre nevestu.

Na konci semestra sme pre celú akadémiu pripravili predstavenie – chuťovku z muzikálu Pomáda. Najprv som fungovala za scénou, pomáhala som s kostýmami a stylingom. Potom som sa ako Sandy – v sukni, bielej košeli a kravate z päťdesiatych rokov – ukázala aj na scéne, aby som predviedla svoje tanečné kreácie. Môj spev bol otrasný ako vždy, ale tam, pred publikom, ma zrazu znovu zaplavil ten starý známy pocit vzrušenia z vystupovania. Naše úsilie sa dočkalo priaznivej odozvy v podobe ohlušujúceho aplauzu. V žiare reflektorov sa mi na chvíľku podarilo zazrieť oboch rodičov. Nadšene tleskali, akoby chceli prehlušiť všetkých ostatných.

„Výborne, miláčik,“ povedali mi neskôr.

„Vďaka,“ usmiala som sa celá vzrušená.

Keď nastal čas zúročiť naučené a vyskúšané, rozhodla som sa nechodiť okolo horúcej kaše. Napísala som priamo do štúdia krásy v Harrods. Môže človeku uškodiť snaha dostať sa na vrchol? Ocko ma pripravil na prijímací pohovor a na moje veľké prekvapenie ma prijali. Otvoril sa mi úplne iný svet – šampanské, ustrice, značkové pletové krémy.

„Ženy si môžu pred úpravou vlasov odložiť šperky na zamatové vankúšiky,“ vysúkala som pred Suzy jedným dychom, celá vzrušená. Bol to môj prvý kontakt so životom vo vyššej spoločnosti. Veľmi sa mi páčil.

Aj môj spoločenský život nabral po niekoľkých týždňoch celkom nový smer. S kamarátkou Heidi, ešte z akadémie, sme tráviли nekonečné hodiny pri úprave vlasov a mejkape, prv, ako sme si išli zatancovať do vychytených nočných podnikov. Na nedostatok

záujmu zo strany návštevníkov mužského pohlavia sme sa rozhodne nemohli sťažovať.

„Mohla by si byť modelkou,“ počula som neraz, ale nepripisovala som tomu veľkú váhu. Na modelku som bola príliš útla. Okrem toho, milovala som terapiu skrášľovania. Robilo mi radosť pomáhať iným ženám v ich úsilí zvyšovať si sebavedomie. Hrialo ma pri srdci, keď som videla, ako sa po práve absolvovanej procedúre spokojne a sebavedome pozerajú do zrkadla.

V treťom ročníku som sa s kamarátkou Jo presťahovala do bytu v Basingstoke. Môj život, rozdelený medzi školu a kluby, nabral ešte väčšie obrátky. Vždy, keď sme sa s Jo rozhodli ísť do mesta, potrebovali sme najmenej štyri hodiny, aby sme boli tip-top. Lacné šaty kúpené v H&M sme najprv nechali zraziť a potom ich prešívali dovtedy, kým naskutku nevyzerali ako tie od nášho zbožňovaného idolu, Nicole Richie. Striedala som účesy, raz dostali sólo kučery, inokedy hrala prím moja plavá ofina.

Stále rovnako sebavedomá, i keď tu už bolo niečo, čo ma začalo vážne znepokojovať. Plochý hrudník. Dva želé cukríčky na žehliacej doske a prísľub zlepšenia v nedohľadne. Kvôli atypickým mieram nebolo pre mňa vôbec ľahké zohnať šaty, ktoré by mi skutočne sadli. Dokonca i vrchný diel bikín s košíkmi AA sa na mojej plošine tváril akosi smutne. Pre človeka, ktorý miloval módu tak ako ja, to bola naozajstná pohroma.

Avšak neriešiteľný problém bol pre mňa odjakživa neznámym pojmom. Bola som presvedčená, že vždy sa nájde nejaké riešenie. Aký zmysel má sťažovať sa a nič nespraviť? K celej záležitosti som sa postavila tak ako vždy, svojsky: Možno si jedného dňa dám urobiť plastiku.

Už s kvalifikáciou špecialistky na skrášľovanie, začala som pracovať vo vychytenom salóne v Basingstoke, kde som robila krásne

tváre našich zákazníčok ešte krajšími. Sem-tam som si odskočila na nejaké školenie do Londýna a už ako dobre informovaná odborníčka, začala som sa vzorne starať aj o svoju pleť. Napokon, bol to môj chliebček. Netrvalo dlho a návštevníci nášho salónu už chodili ku mne aj na procedúru brazílskeho voskovania.

Prišiel čas, keď som si konečne mohla dovoliť vylepšiť svoje proporcie. Dala som si zväčšiť prsia na *céčka*. Samotná operácia trvala len tri hodiny, rekonvalescencia dva týždne, ale po celý ten čas som si musela odriekať svoju obvyklú dávku cigariet, čo bolo pre mňa najťažšie. Rodičia o ničom netušili, pretože som vedela, že sú proti plastickej chirurgii akéhokoľvek druhu. Keďže som vždy nosila vypchávkys, ani si nič nevšimli. Zato ja áno a veľmi sa mi to páčilo. Bola som dokonale šťastná a spokojná aj so svojím telom.

Práca v salóne bola fajn. Niektoré procedúry sme mali dokonca grátis. S klientmi som si rozumela. Keď rozprávali o svojich problémoch, pozorne som im načúvala a okrem skrášlenia sem-tam ponúkla i nejakú radu. Po niekoľkých rokoch však vo mne začal hľadať červík nespokojnosti. Lákalo ma vyskúšať niečo nové, a tak i napriek nesúhlasu rodičov som napokon zdvihla kotvy a odišla do Southamptonu. Dala som sa na kurz učiteľky terapie skrášľovania a popritom pracovala na čiastočný úväzok v jednom španielskom bare. Zoznámila som sa so študentom Stevom a rozhodla som sa zúčastniť na miestnom alegorickom sprievode krásy. Nominovali ma ako druhú v poradí na *Miss Winchester*. Bol to báječný pocit.

V mojej mysli vyklíčilo nenápadné semienko. Mala som dvadsaťdva a už roky som počúvala, že by som mohla byť modelkou. Prečo nie? Zbožňovala som svetlá reflektorov, rozpaľovali moju túžbu po dobrodružstve. Spoločenské stretnutia medzi fotografovaním, úžasné šaty od módnych návrhárov, množstvo zaujímavých

ľudí, každý deň niečo iné. Všetko také úžasne vzrušujúce pre dievča z dedinky v Hampshire. Myslela som si, že som dosť rozumná na to, aby ma svet neľútostného biznisu celú nezhltoľ. Odjakživa som s radosťou uvítala každú výzvu a bola odhodlaná pracovať tak tvrdo, ako si to okolnosti vyžadovali. Tak prečo váhať?

Nasledovali týždne surfovania po internete. Rady, informácie, čokoľvek, čo sa týkalo sveta modelingu, prišlo vhod. Nevedela som nič o tom, ako začať. Musela som sa k tomu doslova prehrýzť. Výsledok? Kariéra na móle neprichádzala do úvahy. Na to som bola príliš nízka a útla, ale boli tu ešte katalógy a reklama.

Našla som si fotografa, on-line. Bolo treba osloviť agentúry, fotografy – bez fotiek to nešlo. Predpokladala som, že z nejakej stovky záberov by snáď mohlo vzišť aj niečo reprezentatívne.

„Z ktorej strany vyzerám najlepšie?“ vytŕčala som sa pred zrkadlom vo svojej izbe večer pred dohodnutým stretnutím s fotografom a hľadala svoj najlepší úsmev.

„Robím to správne?“ spochybňovala som samu seba v módnych čiernych večerných šatách, pózujúc už pred objektívom. „Len nežmurknúť pri každom cvaknutí.“

A znova hodiny a hodiny strávené on-line. Účasť na fórach, zbieranie informácií o konkurzoch, kontaktovanie agentúr. Kto by nepočul tie úžasné príbehy o modelkách? Nieкто ich odchyť priamo na ulici a už o dva týždne nato sa na vás usmievajú priamo z titulnej stránky francúzskeho *Vogue*. Skutočnosť je tomu málo podobná. Našťastie som nemala žiadne ilúzie. Dobre som vedela, že úspech mi nikto nepodá na zlatom podnose, že si ho musím sama vydrieť.

Bola som v jednom kole. Zháňanie práce, účasť na kastingoch, práca s fotografmi bez nároku na honorár, len aby som si mohla vybudovať portfólio.